

Octa vura noram Rottarstu
Oge Marko grymom tsvastu ,

Kaug' vytoure sag slobodno gorom
Brogarune gok e Marka neima .

востку Србской.
Вутезову

Lehnardt sc.

Обирит, 3. Кнез Перя Омытебит.

P19 Cp I 303.1

РІЧОЈУ

РЛЗ СрТ 303.1

№ 54

ЗАЧАТІЕ

И

ИСТИНО ОСНОВАНІЕ

МАТИЦЕ СЕРБСКЕ

И О

ХРОНОЛОГИЧЕСКОМ РАЗЛОГУ ВЪРНО

И

НЕКОРИСТНО ПОТОМКОМ

НАПИСАО

ЮСИФ МИЛОВУК

~~Српска~~
бр. 48!

5057

БИБЛИОТЕКА
МАТИЦЕ СРПСКЕ

У БУДИМУ ГРАДУ

Словима Краљев. Университ. Пешпанског.

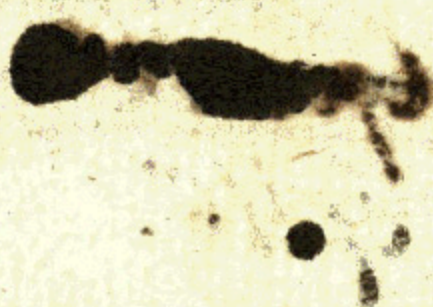
СН. 747

1829.

5
H I T H I R E

RECORDED IN THE
OFFICE OF THE
CLERK OF THE SUPREME COURT

OF THE STATE OF CALIFORNIA

IN WITNESS WHEREOF

I have hereunto set my hand and the seal of the Court

this 10th day of June 1880

50 52

БИБЛИОТЕКА
МАТИЦЕ СРПСКЕ

Како год шпо сви народи на свешу ,
обично срепном часу и дану оном , кои
прве луче свое на благо заведење кое
разаспре , живом бојом бележе , и ви-
новником заведења шаковог , безсмерш-
не памяшнике подижу , шако и Срби
у первом развіенію кулшуре свое , не на
малу радосп и преумилно чувспво свію
испина родолюбца , вѣчне и необориме
памяшнике новом заведењу Матице
Сербске дизаши починю.

Права имена родолюбиви виновника
и начин Основанія Матице Сербске као
шпо е испина , би ће у Ишпоріи по-
шوماка наши вѣковѣчишом Славом оза-
рено.

Будући пак да є у овегодишнѣм
 Лѣпопису Часпи 16-ой о заведенію Ма-
 шице, гдѣшшо на люпо уврежденіе мое
 и други родолюбиви лица у Филосерб-
 ском писму понамешшано, коима дѣ-
 ла не мале ревности к' роду показую;
 зашо часпи имена нашег и правде по-
 помака ради, нужно є да се Испо-
 ріи липерашуре Сербске ляга не нано-
 си, и да се народу нашем, испини по-
 чешак красног Основанія овог ясан учи-
 ни, и имена свію виновника, кои у
 основанію машице найвише и најживлѣ
 ревности показиваше да се изкрено и не-
 корисполюбиво начершаю.

Машица Сербска! — мило и пре-
 любезно име — узима почешак свой од
 дана поспанка и найменованія, а шое
 4 Фебруар. 1826 године Чешвртак біо.*)

Поз--

*) Овде се ніе довольно начудиши, од
 куд є оно у писму Филосерба на стр.
 104.

Познапо є да є Г. Каулиція своим
прошком Лѣшопис на свеш издавао.
Испи овай Г. изда первог Септ. 1825.
обявленіе, да Лѣшопис из разни узро-
ка, пре Мая Месеца 1826 године пе-
чашан биши неможе, но даће онда при
Часшице на еданпуш изићи.

Свако дѣло Лишерашуре Сербске
любєћи, како вишеречено Обявленіе про-
чишам, смесна о шомє мислиши спа-
нем, како би невольи шой помоћ учи-
нѣна биши могла, да не би и Лѣшопис
као Новине Сербске изчезнуо. Мисле-
ћи шако о шом, и сам у себи разсма-
праюћи, біо сам не мало сокрушен,
што ће на велику шпешу и срамошу
Лишерашуре наше Лѣшопис клонуши,
и што код шolikoг народа свако пред-
пріяшіє кнѣжевно заспаши и пресшя-
ши

104. лѣш. Часп. 16. доћи могло, да є
заведеніе Матице 25 Януара 1826. год.
успроєно било.

ши мора. Силним чувством неким заражен ни сам могао дуго пайне желѣ мое не одкривене сносиши. Свеколико миѣніе мое явим Г. Гаври Бозиповцу, шрговцу пешпанском, пак не малу радост осешим кад и у овом Сербину сердце ко общем благу незапворено примѣшим. У међуусобном разговору, подробно о начину издаваня Лѣпописа способа пражећи, а покрай шог знаюћи, да є єдини узрок недоспашак Новаца біо, кои є Г. Каулицію принудіо, да шермин до Мая Месеца продужи, пак боећи се, да и о Маю Месецу нишпа не буде, учиним совѣшно разположеніе мое са Г. Гавром Бозиповцем, кои ми смєсша, на издаванѣ Лѣпописа 500 фор. обећа.

Сад сам дакле већ желю мою у полак већ поспигнуо біо, имаюћи овако лепу Суму Новаца у помоћи рад

об-

общег Импереса Сербског, наши ми е
 друго што на пушу спояло разма едно
 пишанѣ како ће рукопис из Новог Сада
 од Г. Каулиціе у руке мое доћи. Ова-
 ми е брига доспа узнемиравала, док на
 еданпут од Г. Уроша Андреића корек-
 ктора Сербског о неком младићу извѣ-
 сшїя не добием, кои ће као из НСада
 будући извѣспніе што о Лѣшопису да-
 ши и показати моћи. Испог младића
 шог доведе к' мени коректор около по-
 чешка Месеца Дек. 1825, а то е Г.
 Јоан Хаџић био, кои е шада докшораша
 ради у Пешши пребивао. При сасшан-
 ку учиним познаншво мое и явим му,
 да би рад са моим едним прїяшелѣм
 Лѣшопис о мом шрошку издавати, бу-
 дући да ми е жао, гди ће код Г. Кау-
 лицие бог зна докле непечашан лежати
 моћи; и чувши дае Г. Хаџић у ближем
 познаншву са Г. Магарашевићем, кои
 е као пришяжашель лѣшописа шакови
 Г.

Г. Каулиціи предао біо, шога ради замолим га да пише Г. Магарашевићу и да гледи акое могуће, да се Лѣшопис у Пешпу пошлѣ, пак ако би Г. Магарашевић Лѣшопис усшупиши хошео, а он да цену пошшо ће сваку частицу свог Лѣшописа даваши, у писму шшо скоріе пошалѣ. Шшо се уреди шо се и учини; писмо се у НСад напише, и на скоро од Г. Магарашевића одговор дође да се я Лѣшопису надаши могу, док само из Каулиціни руку изиђе.

Међу шим є Г. Хаџић мени често долазіо, и самном о спвари коя є предмѣш познанспва нашег била, обширне разговоре разводіо, док єданпун из НСада рѣшеніе од Г. Магарашевића не дође, да є сирѣч Г. Каулиціи 100 фл. и 25 комади кнѣига од сваког Лѣшописа давао, и да на шай начин ако и я хођу, у напредак Лѣшописе добіяши могу.

гу. Ово сам я све радосно примао и на све преспаяо, само да єданпуш са продолженіем Лѣпописа на число изиѣм, шога ради замолим Г. Хаѣиѣа нек пише да Лѣпопис у Пешшу дође, а дађу я закшевани 100 фл. и 25. егземплара драговольно за сваку Часпицу даваши; и доиспа попом 21. Януара 1826. пошлѣм Г. Магарашевићу 200 фл. *)

Не

*) Сад шпа є на ово Г. Хаѣиѣ Г. Магарашевићу писао шо я незнам, аколи пак оно писао буде, шпо Г. Г. М. у 16-ом Лѣпопису на стр. 102. наводи, шо не могуће довольно дивити се, како є могао тако наречени Г. Свешиѣ писати: „ово дана дође ми случайно журнал росиски“ „соревнишель просвещенія и благошворенія“ „од год. 1823 — 24 и 25. и ш. д.“ како случайно? Зар є забравіо Г. Свешиѣ да є испи журнал од мене у свое руке добио, и да сам я попеченіем и обзреніем моим 22 части испог журнала од Г. Вука Спеф. Кара-

Не малу радост осећао е Г. Магарашевић чуюћи од Г. Хаџића, да се у Пешпи шакови родолюбац находи, пак непознавајући ме лично, с' веселим сердцем у писму едном Г. Хаџића пиша: „Кои е шай великодушни Сербин, кои шополико на књижесшво жершвуе?“ Ове ми е речи сам Г. Хаџић из писма едног прочишао, и спрїобшћю бїо.

Међу шим док сам я на Лѣшопис очекивао, добиѣм од Г. Вука Спешфана
Ка-

рића из Беча добио; и зачудо е гди мало далѣ у испом писму спои: „запо сам я овде“ — сирѣч у пешпи — „наговорїо едног да се шога издаваня лѣшописа прими“ како е мого наговорити? или е зар опеш заборавїо? да у оно доба кад се о шшамши Лѣшописа и о положенїю новаца ревностно радило, он — Г. Свешић — о шоме їошш нишпа знао нїе, и да е шек онда извешћен биши могао, кад сам га я по Г. Андреїћу к' себи призвати дао?

Караџића из Беча 22 Часпи под именом „Соревнишель просвешенія и благошворенія,“ с упушіем да ии Преч. Г. Павлу Кенгелцу Архимандриту пошалаѣм, и напавшишамо, нешто о Сербима спріобщим дѣло с' Г. Хаџићом *)

Негледаюћи на шо, што сам с Г. Бозишовцем 1000 фл. на издаванѣ Лѣпописа одредіо біо, шрудіо сам се преполезно дѣло свѣшу колико є могуће осладиши, и іошш гдѣког у дружбу примамиши. Тога ради напишем Г. Сими Шићару писмо едно у Беч у коем између прочег явим: како сам с Г. Гавром Бозишовцем 1000 фл. опредѣліо и

*) Дакле не само што Г. Свешић, не случайно до Соревнишеля дошао, но башни испи Соревнишель корени узрок заведенія Мапице біо не, ербо сам я пре него што сам Соревнишеля Г. Хаџићу предао, већ уредбе о пріяшню лѣпописа и о награжденію учредника шрудом моим учинію біо.

ушврдіо, да Лѣшописа — кой ми є он-
 да већ у рукама біо — почно сваког
 вашара по една часпица изилази, и ка-
 ко сам рад єдну малу касу за издаванѣ
 полезни дѣла да заведем и ш д. “ на кое
 ми исши Г. Сима Шићар под 23 Януа-
 ром између осшали одговори: „Лєпо є
 „и врло лєпо од шебе и Бозишовца да
 „сше се согласили и сложили, за род
 шшо жершвовани.“ под 30 каже: „Ми-
 „ло ми є чуши да се дружсшво већ на-
 „шло, шшо, за род учиниши, у шולי-
 „ко више, знаюћи да си ши свему по-
 вод.“ У шрећем пак писму под 11
 Фебруаром говори: „Прими іош єд-
 „ног друга у число швое, кой заиспа
 „за именов Србским гине, а шо є мой
 „пріашель Конспаншин Конспаншано-
 вић!“

Хошя дакле да є Лѣшопис с’ они
 1000 форинши, почно излазиши могао,
 нашша манѣ за примамииши више пріа-
 шеля,

яшеля, одем я 18-ог Януара прво Г. Андриј Розмировићу, пешчанском! шрговцу, и явим му све што сам с' Божишовцем ушврдио био, пак га замолим да рода и Липерашуре Сербске ради с' нама у дружбу сшупи, и на велику радост мою испог Г. приклонимше 100 фл. на годину без инпереса обећа. Овако сам после и од Г. Георгије Сшанковића, и Пешра Раића, и Јоана Дамишријевића охошно примлѣн бивао, и од сваког радостно обешшаніе вишечечене суме и начина примао.

С' веселим гласом овим явим Г. Возишовцу, Хаџићу и Корекшору Андрићу да е већ едно мало дружшво гошво, у коем сваки по 100 фл. без инпереса полагае, слѣдовашелно сви заедно касу од 600 фл. праве, и да већ више нишпа не заосшае, но да се сви заедно скупе, и намѣреніе свое ушврде.

Тако дакле 24 дана Јануара 1826. сазовем я лицем у Неделю после Лишургіе, све вишеречене ревнишелѣ, у дом Г. Іоана Димипріевића онда баш болесном бившег и к' мени доћи немогавшег, гди шаки упознавши Г. Хаџића с оспалим дружшвом, о шом уредбе учинимо, да сваки свои обећани 100. фл. првог будућег саспанка, код испог Г. Димипріевића донесе.

Сушра дан прими Г. Хаџић од мене 16 фор. за печашанѣ обявленія на Лѣшопис, и док е обявленіе печашано било, дошле сам я с' Г. Бозишовцем о шом уредбе чиніо, како би се с' вишеречени приложници свршиши могло, да сваки свои 100 фл. у касу са свим поклони, да неби кои по испеченію године новце свое напрог узавши, узроковао, да издаванѣ Лѣшописа, опет нама као првим приложницима сасвим заоспане; а шврдо сам знао да веће друж-

шво болъи и основаніи шемель свакой спвари дае. Кад о намѣренію овом Г. Хаџић чуе а он обяви, да, ако сви на шо приспану и он драговольно 100 фл. поклониши жели. Како я ово чуем, а я шаки одем к' оной другой чешворици, ше им кажем, како смо нас проица по 100 фл. на Лѣшопис поклонили, и с' меспа учиним ше се и ова чешворица на шо приволу, и число приложени новаца до 700 фл. нараспи.

Јануара 31-ог сазовем я цело друштво, и у међуусобном совѣшу шврдо уговоримо, да сваки по 100 фл, поклонни, и да се шако каса за издаванѣ књига оснуе. У испом засѣданію овом буде реч о плану єдном, по коем би се владаши шребало, и о сличном и приспойном наименованію друштва; и Г. Хаџић прими се и плана и наименованія, кое ће попом приложницима на одобреніе донешено биши.

Фе-

Фебруара 2-го донесе Г. Хаџић обе-
ћани план, и пред целим друштвом
овако прочиша: „ да се у касу новци
купе, и да се умложаваю; да се из
исше касе рукописи купую и књиге
печапаю. Сваки приложник да є обве-
зан све оно чиниши, што у друштву
пом пошребно буде; да ни єдан пер-
венства над другим нема, и да се єдном
даде манипулація, а єдном каса, клю-
ча пак два, другой двоици да се пре-
даду; најпосле друштву име Машаца
да се надене.“ Све од речи до речи
у друштву одобрено буде.

Међу шим наручим я єдну књигу,
у коюће се и план и приложници упи-
саши, и предам испу књигу Г. Хаџи-
ћу, да у ньой одобрени план число на-
пише, ше шако послс уговора последнѣг
засѣданія осване дан Четврши Фе-
бруара — дан радоспан основанія Ма-
шаце Сербске — у коем сви пренуме-
ранши

ранши ш. є. приложници новце свое донесу, и Г. Хаџић на число у књиги написани план, обаче с' неким додашком прочита, сирѣч: да се и едан предсѣдашель посшави; пак хошя да су сви приложници уведеніе предсѣдашеля с' негодованіем смашрали, нишпа маиѣ нехошећи у числой књиги већ еданпуш уписани план брисаши, учинимо исшоГ Г. Хаџића предсѣдашелѣм, мене Манипуланшом, Г. Јоана Димитрієвића почем є едан сандук с' два ключа имао, касиром, а Г. Гавру Божишовца и Г. Георгію Спанковића ключарма вишереченог Сандука. Тако по окончанію свега шога положимо 700 фл. у Сандук и ключеве ключарма предамо.

До овог дана ніе се о Машици нишпа извѣсно знало, ниши є кои од Приложника мислиши могао даће се дѣло овако сретно окончаши моћи. Дакле є чешверши Фебруар 1826

године, прави дан рођења и ос-
нованія Машице Сербске био,
почем су онда и миѣнія сва ушврћена,
послови у ред спавлѣни, и новци у
касу положени били. *)

Фе-

*) Како е дакле могуће било Г. Свешпићу
дан основанія Машице на 25 Јануар по-
ложиши? као што у писму филосерба
овогодишнѣг Лѣтописа у Часпи 16-ой
спои — колико е праведно, доказиванѣ
оно, да е Г. Свешпић изкључително сам
Машицу завео, и да е нѣговим и ничиим
другим поводом общеплезно заведеніе
ово успроено? каколи е у испом лѣ-
топису на стр. 106 онако скаредним
начином мени несносни обида швориши
се могло? нека сви ревностни чипаше-
љи из вишеречени испини догађая су-
де и размишљаваю! „Гдѣкои е“ вели Г.
Г. М. „слави имена Свешпићева завидіо“
и ш. д; а мало далѣ на испой спрани
говори: „било ии е кои су о шом на-
споявали, да не само пред свешом Ма-
шица свое изгуби уваженіе“ и ш. д: —

Да

Фебруара 13-ог враше се Г. Бозишов-
цу 170 фл. и мени 241 фл. кое смо пре

у-

Да се све ово нарочишо на мене клони
шо е познато, и из они Г. Свешкем,
у вишереченом Лѣтопису на стр. 90
уклопѣни речи „при су излешила веѣ;“
да се обаче со шим и велика неправда
и пресна уврежденија мени шворе,
о том же Сербљи и сад и свагда
явног увѣренія имаши; ербо да сам
я о порушенію Машнице мислиши хо-
шео, ко би ме к' оноликой ревности,
и к' оной чистосердечной жершви на-
гониши могао? жершви кою е само по-
пла и непорочна любов рода и едино-
племеника свой распалиши кадра, у ко-
іой сам живо прилѣжаніе мое прости-
ясним начином усугублявао, и недло-
жно о шоме мислю, како би дружшво
скуниши и спалну касу завести могао!
шко би ме нагониши могао, да бремя
манипулаціе на се примим, све силе о
сигурности касе употребим и централ-
но дружшво сохраненія испе касе, и

до-

усшановленія Машице, Лѣшописа ради
вздали били, и 11-ог пошлѣм я Г. Ма-
гара-

поредног издаваня кнѣига ради у ред по-
спавим ? кад сам и онако Лѣшопис и
1000 ф. у рукама имао, и кад є сам Г.
Магарашевић на испом Лѣшопису већ
означіо біо: „Иждивеніем Г. Јосифа
Миловука“ као што у Топографической
архиви на рукопису и данас спом. — Ни
мало дакле я имену Свешићевом неза-
видим; но шта више у ревности мо-
іој показуем, колико ми слава како
Свешићева тако и свію прочи Сербаля
шопло на сердцу лежи. Како є год оба-
че Г. Свешића у общеплезни дѣли иѣ-
гови славиши приспойно, тако с' дру-
ге спране опеш неминуема правда забра-
нюе, да се блага намѣренія други люди
за апар славе Г. Свешића, явним начи-
ном не газе, и пред целим свешом с'
неким накаламлѣним поругама неопоро-
чаваю! Свешић є приложник Машице,
шо я знам, и запо му као и прочим
приложницима нимало незавидим, као

што

гарашевићу писмо и објавленіе као и свим скупишелѣма, и поручим му да они 200 фл. што сам му за две часпи Лѣпописа послао био, у рачун Машице спави, и мене збрише.

Фебруара 12-ог разнесу се објавленія на Лѣпопис по Пешши и Будиму заедно с' додашком едним кои е писан био и овако гласіо:

Високопочишаеми Господине!

„Мы се весма радуемо што вама, као познашом великом Ревнишелю књиже-
схва Србског явиши можемо, да е успа-
новлѣно едно друштво под именом: Ма-
шица Србска, која се сосшон из Чле-
но-

што му и онда завидіо ни сам, кад е све скоро приложнике на то расположиши хошео, да у првом Лѣпопису 1826 мѣсто Машица Србска, само М. и С. начална писмена Филоимена нѣговог подписано буде.

нова или Приложника, кой сад или у будуше добровольно на жершвеник славе народне без сваке кориспи свое, 40 фл. сребра, или и више принесу; и шо на шай конац да се кнѣиге Србске рукописне прошком и шрудом овога друштва издаю и распроспраняваю. Дай Боже! да срећно и дуговечно буде. То е желя наша садашня найсилнѣя. Ова ће се заиспа испуниши, ако само любов к' общему благу пребуде огнѣна и непоколебима, и свима родолюбцима обща. Примѣише дакле вѣспш ову с' оним учаспѣем, и с' оном шоплошом срдца к' вашим родолюбивима прсима пригрлише, с' којом вам ми данас сообцавамо. У Пешпи 12 Фебр. п. н. 1826. Машаца Србска.“ А ниже Обявленѣя спояло е означенѣ: „У Лѣшопису биће и едан Лисп новаца од Владѣшеля Србски напечатан. “ *)

Фе-

*) Овде е нужно примѣшпиши оно што Г. Г. М. у овогодишнѣм Лѣшопису час-

Фебр. 13-ог пошлѣ се лѣшопис у
печашню, а 15-ог спуши у друштво
при-

спи 16 спрани 104 каже: „На ове ро-
долубиве речи пошлѣм я мои рукопис, и
првом пошпом добіем печашано обявленіе
и ш. д.“ Види се на спр. 103 из испог
Лѣшописа, да су родолубиве речи те из
писма кое е Г. Свешик 10 Януара нѣму
послао извирале. Како е обаче могло би-
ти да Г. Г. М. пославши у Пешпу Лѣ-
шопис кои е шек 18. Януара овде біо,
да велим шаки, по первой пошпи за
послашим Лѣшописом, кое е 17 Януар
биши морао, обявленіе печашано, у
НСаду добіе, кад е оно испо обявленіе
као што на нѣму записано спои, испом
25 сочинѣно, а покрай шог и нѣколико
дана у шшампари печашало се било?
Овде се чудиши морам да Г. Г. М. пе
сербіи Филосербска писма писаюћи, у
славу Сешика, чак до порушенія шуђе
чеспи попушпаюћи се, ніе на извидѣніе
хронологически разлога, на пушу свом
доспа времена уграбиши могао!!! Обя-

приложника преч. Г. Герасим Зелић Архимандрит Монастира крупе и Благор. Г. Пешар од Аси Марковић, и положи сваки по 100 фл. у касу, ше се шако число оно приложника одевешогуби, док у шом Јозефски пешчански Ва-шар не дође, ше јошш шеспорица у крило Машице сербске не прилеше, а имено :

Благородни Г. Конспаншин Конспаншиновић од Герман — Чесп. Г. Иоан

вленіе на Машицу било е 25 Јануара написано, и почело се испом 11. Фебр. разашиляпи, а као што Г. Г. М. у филосербском писму пише било е испом обявленіе около 17 Јануара у НСаду???

— Овде сваки види како љу я, од шако произвольног без хронологическог реда у филосербском писму понаменшаног сообщенія, на сву важност Филосербія, и на све мени шуђег славоцѣнїя ради нанешене обиде и уврежденія, презришелно заключеніе учиниши моћи.

Јоан Коспић пар. НСадски. — Г. Гри-
 гориј Коспић пар. НСадски. — Г.
 Јоан Кнежевић шрг. Осечки. — Г.
 Михаил Шевић шрг. Темишварски. —
 Г. Симеон Шићар. — Сви ови буду у
 засѣданію код мене у число приложни-
 ка уписани, и новци њини ново-
 заведену касу до 1500 фл. подигну,
 пак све приложнике разгрею, сошим
 више шшо Благ. Г. Пешар од Аси Мар-
 ковић, Г. Хаџић и Г. Бозишовац одре-
 ђени буду да у Пенши и Будиму, гдѣ
 кога могу у помоћ позиваю, шшо ве-
 лим они радосније гласове донесу, да
 ће сирѣч многа, и опшћна Господа у
 друштво наше спушиши.

Овако у пріятној надежди гледало
 се са своју спрана, како би зачашом
 предпріятію у свакој спруки больи и
 больи вид и совершенштво даши се мо-
 гло, ниши е коме већа жеља, ко из-
 правленію домаћи у Машици послова,

на сердцу лежала, неголи мени кои сам онда манипулаціе бремя носіо, шо га ради изправленія и почніег поредка предложим у име више нас общем разсужденію приложника ове пункшове:

1-о Да се у преписку — Sorierbisch — коя се у Манипуланшови руку налази, и коя е заедно с' другим нужним кнѣигама начинѣна била, сва писма од почешка дана заведенія спаве.

2-о Да се прошокол шакоѣер од дана заведенія уреѣен дружшву прочита и у касу мешне. *) Тако исшо и іошш едан дневник под Нр. 2. ербо е дневник под Нр. 1. свагда код манипулан-

*) Да е овај пункт одобрен и примлѣн біо, и да е све прошоколирано, не би сад произвольне желѣ и миѣнія, гдѣког у високоцарне славе заогршаши, а другог у чеспи нѣговой вреѣаши могле; ниши би Г. Свешіѣ зачасіе Машіце Сербске единой ревности своіой, онако без обзира пріошимаши могао говореѣи „Я сам огань ревности запаліо“ и ш. д.

ланша заосшаяши морао, а најпосле и една касиршва књига, за сва изван касе непошребна писма, књиге, и ошале спвари; шога ради споменем да би пошребно било да се гвозден едан сандук за све ше спвари, како и за сигурносш касе купи.

3. Да се уреди колико ће се Лѣпописа сваки пупш на фином, колико на ординарном папиру печашаши.

4. Да се уреди оћеду ли се сва писма која се скупшелѣм шиляши буду, франкираши и

5. Да се едно централно друштво усшанови, кое ће овде, гди се књиге печашаю радиши, касу чуваши, и за ню добро спояши. Преко свега обаче да се уреди, да манипулація, која е досад из манипуланша, касира и нѣна два ключара сосшояла се, без пишаня ошалог друштва — ербо е шо с' великим ущербом времена союжено — све

послове оправляши, и сваког вашара кад и спрани приложника у Пешпи буде, послове свое общесабраном друштву предсхавляши може.

Заведеніе свію ови пункшова, хотія да е неколико нас желило, нишша манѣ осим пункша преѣег широм одбачено буде.

Они кои су заведеніе пункшова желили, хошели су Машици Сербской, больи и красни поредак и важніе спанѣ даши, како би сошим сваком, кои би се іоши ко числу приложника склониши хошео, основан и шемелян вид, и формално разположеніе показати се могло. Но као што у сваком првоначалном развишку спвари какове, обично разна разсужденія и многогубе мисли и увѣренія, међу людма лако проичу, шако се и овде мисли на двое разпадну, пак едни вишеречени споредак зажеле а други се шому попрошаве.

Ме-

Међу шим дође глас, да гдѣ кои у Пешпи и у Будиму, зашо у друштво не прилазе, будући да по закони никаква се дружба несме чиниши, ни каса без височайше власни заводиши, и хошя да є Г. Иоан Берић Акшуар Школске Депутаціе дозволеніе, кое є у Бечу 5-го Септ. 1812 године под Нго. 9848 изишло, приложницима показао, нишпа манѣ за болю сигурности машице наше навале неки самном да се о Височайшем по зволенію прошеніе учини, и дѣло већма ушврди и осигура.

ОвOME се послу Г. Хаџић живо попрошиви, и већу часи приложника на говори да се сва ГГ. Приложницима предложена закъшеваня проспо опбацую, и речи шакове не слушаю.

Виде ћи пак я да би се многи родолюбаца нашло било, кои би драговољно у друштво спупиши хошели, само да є височайше одобреніе учинѣно

би-

било, и знаюћи да без одобренија, и из-
 најкрасні привашни заведенія, непоре-
 дак и свакояке беде родиши се могу,
 шога ради не напорушеніе Мапице, но
 повинованія ради Височайшой власпи, у
 засѣданію 3 Мая с другом двоицом се-
 бе из числа приложника избришем и 5.
 Мая дошавшу к' мени Г. Хаџићу и Г.
 Росмировићу, предам све што є Ма-
 пичино било, у руке оной двоици. *)

Пра-

*) Зашто є пак Г. Хаџић онако живо на-
 споявао да се Височайшой Власпи ни-
 шша не явля, шо я незнам; обаче шо
 знам да би се, у случаю височайшег
 одобренија дружшво Мапице, комесару
 едином подвргнути морало, пак онда би
 и началство и предсѣдателство пре-
 спало. Смешно є далѣ било чуши ка-
 ко су нѣки фалу разносили, да им я
 ни сам био кадар рачуна предаши. Ка-
 ко год обаче што сам знао, чисте про-
 шоколе кое су сви одобрили били, у
 ясан поредак спавиши, тако сам испо-
 знао и инвеншар направити и биланц
 заклучити. Што пак вишеречени, у
 овой спруки нишша разумети ни су

Прави и вѣрояшии почешак овай,
 развіеніе и испино основаніе Мапице
 Сербске, нека сваки почишаеми чиша-
 шель од 4. Фебруара 1826 до 5. Мая
 ише године прилѣжно разсмопри, и
 нека прегледа све, пак нека онда суди,
 што є Мапицу завео? Тко іой є перво-
 начални основашель біо? Тко ю є бра-
 ніо, и за нѣну се вѣчносп највише спа-
 рао? и ели праведно и Липерашури при-
 сшойно, у чест и каракшер они люди
 дираши, кои су не само Мапицу осни-
 вали, но кои и дан данашњи, о благо-
 ображенію племена свог дѣйспвишелно
 попеченіе носе, и шруда у шоме пола-
 жу! Дали ће правда и испина наслѣдіе

ПОШ-

хошели, зашо я крив нисам. А сваки
 кому е ред двогубог књиговодспва по-
 знаш, може у испим пропоколима, кои
 се без сумиѣ у Мапици и сад находе,
 ясно видиши, да є посо онай шако у-
 десан біо, да є сваки на едном листу,
 без многог премешаня, све превидиши
 и разумеш и могао.

попомака наши биши? Дали вѣрне чер-
ше лишерашуру Сербску украшаваши,
ако привашно славолюбіе, што шуђе
заслуге гази, испорию лишерашуре на-
ше опороче? Ако разположеніе учредни-
ка — коима є Машаца способа у ру-
ке дала, да времено описаніе ображе-
нія Сербског у свешой Храмини Лѣшо-
писа, безсмершном сохрaненію попома-
ка, начершава — корисполюбивом же-
ђу обременѣно буде? Ако се Олшару
буйне славе чіе, и чесши и међуусобна
любов и правда, без обозренія на жер-
шву даваши, и при шом сами хроноло-
гически разлози под ноге бацаши спа-
ну. *)

Ма-

*) У Лѣшопису 1826 часпи 5-ой на спра-
ни IV спои: „Ево начина из плана кои
є 14. Јануара на дан св. Саве заключен,
и кои се у каси чува и ш. д.“ како є
ово садашня манипулација из очію изпу-
сшиши могла? Та 14. Јануара ни плана

ни

Машица Сербска која е на топлој
ревности приложника свои основана,
да у крило своју Имена свог достојни
Сербалѧ, сѧине благодаши свое излива,
и шаму неображенѧ да крепким кри-
лом развеѧва. Машица! која свако ро-
дољубиво дѣло презљном радошћу у
обѧшѧ своя дочекуе! она е свеша и о-
предѣленѧ нѣно е непорушимо! Обаче
— — — — жеспока осужденѧ,
и лоша споразумѣнѧ, по су очевидне
причине, кое би cadre биши хошеле
гдѣ

ни касе јошш било нѧе; а и сам Г. Г.
М. у Филосербском писму 16 часпице,
друге речи Г. Свешѧћа наводи, у којима
он зачашѧ свега шога на 25 Јануар по-
лаже. — Како год шпо е Машица, у
посвешѧ Досишееви писама — која су
Г. Свешѧћу посвећена — видећи да ни
су упушне, оне речи „Первоначалном
Основашелю Машице Сербске“ избриса-
ши могла, шако исто ваљало би да на
хронологическе пороке пази, да све шпо
е добро храни од похищенѧ, и да гле-
ди да се у Лѣтопису сваком свое дае а
шуће не опима, небил шим начином из-
ишло оно шпо Г. Свешѧћ у надписи
свои говори: „согласно радимо сви, лю-
бимо ползу и род“ а не славу и славо-
нѣнѧ!

гдѣког охотног и родолюбивог Серби-
на, душманом славе народнѣ учиниши.
Но о шом нека сверж сваког учени люди
суде, и судію свою нека пошомспву у
Аманешу осшаве. —

Како е тако е, доспа да ће, на
свеколику у филосербском писму мени
нанешену обиду, мирно чувшво мое
довольне ушѣхе ми даши, почем у швр-
дом посшоянспву родолюбія, ко на-
предку ображенія живо дѣйспвоваши бу-
дем. Сведочба ће ми пред целим све-
шом биши, шшо не само сваке године,
о мом рођеном прошку полезни књи-
га издаем, но шшо ко шому присшой-
ном плашом награждавајући Списашелѣ,
међу њима ревност и охоту шихим
жаром разпалюем и разигравам. *)

*) Гдѣкои су ми писали а гдѣкои и успме-
но говорили, да корисши ради мое,
шшлике књиге и образе славни мужава
Сербски, лако издаваши могу, и да се
шо мог иншпереса шиче. Обаче я сва-
ком шом кажем, нек узме любов на ме-
не се обрашиши, я ѣу га на онакове
Списашелѣ упушиши, кои прекрасни
дѣла у рукопису имаду, и кои лишера-
шуре и ображенія рода ради свог, дѣла
своа ономе кои ии о свом прошку пе-

Ниши є дакле право ни приспойно, мени онако худи и презришелни обида наносиши, као што у Филосербском писму наспрано спои, и дужности би чіяму драго била, истину свѣшу показати, и почешак Машице Сербске, као што є управ біо, и као што у ово неколико листова сваки ясно видиши може, опкриши и показати. *) А люша

чашати жели, на поклон давати хоћеду; нека изволи дакле што год хоће по едно дѣло примиши, пак ќе онда најкраћим пушем осетиши, какова приватна корист од издаваня књига наши долази.

- *) Живе желѣ истини родолюбаца у радосной надежди лебде, мислећи да ќе временом красне черше у литералном заведенію нашем, сваку памну белегу изгладити! да ќе кормило Машице, у бодрой десници којой, живлѣг и живлѣг дѣйствія показивати! да ќе све приватне користи у національной слави споилѣне биши! да ќе учредници, содержаніе у лѣпопису, простом и іошп слабачком развіенію Сербала, сходним и милім избором предмѣта услаждавати, пак тако споосамнайспо число пренумеранша свои разроявати, и основаной

ша би срамоша Литперашури нашої
 била, кад би се свако необузвано при-
 спрасше, на вред и порушеніе чесши
 произвольно напушшало! кадби межу-
 усобно согласіе, опировной жельи успу-
 паши, пак омраза и злоба место еди-
 породне любви, у свешой храмине о-
 браженія Сербског, удвораваши се хо-
 шела!

Дай да се дакле еданпут у обще-
 полезном дѣлу споразумѣніе учини, да
 се ни одной родолюбивой души Серб-
 ской, зашо, шшо зар у числу прилож-
 ника Мацице, не спой, обиде не носе!
 една е цѣл, едно е опредѣленіе, полза
 и любовь рода!

Проспо нека е и приложницима, и
 свима оним, коима шопла желя обра-
 женія ревностне груди разиграва! про-
 спшо и благословено нека е свакоме!
 Труд и охопу крепи мир и любви
 жар!

ваной каси помоћи доносиши, да по-
 край Лѣшописа, по гдѣкое полезно дѣл-
 це, на свѣш произведе и напечаши!

Свирай м' Муле гок ту свирке трае
Нутко т' за нр Корук' я не хасе.

Сербія

Свиратиу ту гок е у мен' Душе
Док м' старосту арси не заруче.

Срем.

Wasmuth del.

Јосиф Муловук ма
Сравни Србско

1. Краљбута Марко, 2. Муловук